

אמרת, ילמד פתום, חטאת שנתכפרו בעליה וחטאת שעברה שנתה, שדינן לא ידוע לנו, מן המפורש.⁽¹³⁷⁾ מולד חטאת, ומתמורת חטאת, ומחטאת שמתו בעליה, שמפורש לנו שאינן מתות בציבור: מזה מפורש, רק ביחיד הדברים אמורים, ולא בציבור. אף בחטאת שכיפרו בעליה ובחטאת שעברה שנתה, רק ביחיד הדברים אמורים, ולא בציבור.

ודנה הגמרא בדברי רבי שמעון: ובי דנין ב-טז אפשר משאר אפשר?! הרי זה ששלש חטאות אלו אינן נוהגות בחטאת ציבור, אין זו "הלכה", אלא זה שהן אינן נוהגות בציבור זה מחמת ש"אי אפשר" להן להיות בציבור, לא לענין מיתה, ואף לא לענין הקרבה. ואם כן, כיצד לומד מהן רבי שמעון לשתים האחרות, ש"אפשר" שתהיינה בציבור?

דאמר ריש לקיש: ארבע חטאות מתות ניתנו להן בהלכה אחת למשה מסיני, ועל החמישית ניתנה להם הלכה נוספת, שתרעה. ונשתכח מהם איזו היא החמישית שתרעה. ולכן, מספק, העמידון על חמש, שנהגו בכל החמש לחומרא, וכולן מתות.

וכיון שכל ארבע החטאות המתות נאמרו בהלכה אחת, הרי פשוט הדבר שהן נאמרו באופן אחד, או בחטאות ציבור או בחטאות יחד,

והגמרא מתרצת את השאלה בשני אופנים, באופן אחד מתרץ ריש לקיש ובאופן השני

ה"מי שעשאו עשיר לזה — עושה אותו עני, ומי שעשאו עני לזה — עושה אותו עשיר.

שנינו במשנתנו: אמר רבי שמעון מה מצינו, וכולהו.

הגמרא מביאה ברייתא שבה נאמרו דברי רבי שמעון במלואן.

תנו רבנן: רבי שמעון אומר: המש הטאות מתות, ואלו הן: ולד הטאת, ותמורת הטאת, וחטאת שמתו בעליה, וחטאת שנתכפרו⁽¹³⁴⁾ בעליה, וחטאת שעברה שנתה.

ואי⁽¹³⁵⁾ אתה יכול לומר ולד הטאת בציבור, לפי שאין הטאת נקבה בציבור.

ואי אתה יכול לומר תמורת הטאת בציבור, לפי שאין ציבור עושין תמורה.

ואי אתה יכול לומר חטאת שמתו בעליה בציבור, לפי שאין הציבור מתים, כמבואר לעיל.

אבל, חטאת שנתכפרו בעליה, ושעברה שנתה, שחטאות אלו יתכנו גם בחטאת ציבור, לא למדנו⁽¹³⁶⁾ הלכה אם נוהגות בציבור ומתות, או שאינן נוהגות, וירעו עד שיפול בהן מום.

מעתה, שלא למדנו הלכה, יכול יהו נוהגות בין ביחיד בין בציבור?

134. גירסת השיטה מקובצת.

136. גירסת השיטה מקובצת.

135. גירסת הב"ח.

137. גירסת השיטה מקובצת.